

Phạm Ngọc Cảnh Nam

Con dao mổ

NGƯỜI THIẾU PHỤ ĐẾN TÌM KIM TRONG CĂN PHÒNG NHỎ NGỌT ngát, bức bối ở khu tập thể. Căn phòng chỉ có sách báo, mẫu tàn thuốc, vỏ chai rượu bừa bãi ngổn ngang giống cái đê-bô chứa rác của công ty vệ sinh. Nhưng chị ta không quan tâm đến chuyện ấy. Có lẽ chị coi đó như một biểu hiện bình thường của con người không bình thường đang sống ở đây.

Điều ấy gây ấn tượng mạnh đối với Kim. Chị đến, lặng lẽ như chiếc lá rơi xuống mặt hồ tịch mịch. Những làn sóng nhẹ nhàng, lăn tăn gợn lên rồi lan rộng ra, xa mãi, xa mãi thành một cái rừng mình thăng thốt. Có cái gì rất đời thân quen trong giọng nói, ánh mắt của người thiếu phụ nhưng Kim vẫn chưa nhận ra, rất khê khàng, rất mơ hồ, tựa như một nỗi nhớ vắng vợ mà vô cùng máu thịt.

- Hừ ! – Anh cái kinh – Tôi tiếc không giúp chị được. Chị đến quá muộn! - Anh nhắm mắt, lắc đầu cố xua đi những nỗi ám ảnh. Chưa bao giờ anh thấy cay đắng, mĩa mai như lúc này. – Tôi không mô được, chị thấy đây ! . . .

Năm mười sáu tuổi, theo mẹ đến bệnh viện, Kim đã vô cùng căm ghét cái ông bác sỹ có bộ mặt lạnh như xác chết, vừa đi vừa gạt phất hai cánh tay của một bệnh nhân đang kêu la quần quai, cố níu lấy ông. Chính vì thế mà sau này anh đã chọn nghề y. Vậy mà giờ đây . . .

Anh bật cười khan, lấy làm lạ về cái hồi ức vừa loé lên ấy. Anh nhìn khuôn mặt xanh lợt của thiếu phụ một cách hần học và buồn bã. Anh đốt một điếu thuốc, phì phà mấy hơi rồi lơ đãng nhìn theo những sợi khói mỏng manh đang lượn lơ trước mặt, coi như cuộc gặp gỡ đã xong. Nhưng thiếu phụ vẫn ngồi đó, lặng lẽ quan sát Kim. Khuôn mặt thanh thoát của chị đượm nhiều vẻ ưu tư, triu mến. Nó giống bức ảnh của đức Mẹ đồng trinh với vẻ nghiêm trang ưu ái, phẳng phất nét gì như thương xót, như giận dỗi. Kim cảm thấy áy náy.

- Xin lỗi ! – Anh nói với ý xua đuổi trắng trợn – Tôi đang bận, nếu không còn gì thì xin . . .

- Vâng ! Như thế có nghĩa là không còn hy vọng gì phải không ạ ? - Chị ta hỏi, giọng dịu dàng và tinh táo đến lạ lùng.

- Không còn hy vọng gì ! – Kim đáp, và chính anh lại cảm thấy xao xuyến, bàng hoàng . – không còn hy vọng gì ! – Anh thần thờ nhắc lại - Muộn quá rồi !

Anh cầm cây bút bi trên chồng sách hần học vạch xuống mặt bàn, theo đúng động tác cầm dao mổ. Người thiếu phụ vẫn không rời mắt khỏi anh.

- Như vậy là không nên mổ phải không ạ ? - Chị lại hỏi rành rọt từng tiếng.

- Không !. . . Không ! – Anh lắc đầu – Không phải thế ! Chị nên đến một bác sỹ khác. Ở bệnh viện có nhiều bác sỹ giỏi hơn tôi, chị nên hỏi ý kiến họ.

- Vâng ! Tôi đã đến bệnh viện. Và các bác sỹ ở đó đều bảo ngoài anh ra không ai có đủ khả năng . . .

Kim nhếch mép, nhưng anh không cười.

- Tôi không thể, . . . Hiện nay tôi . . .

Anh im bặt. Anh không muốn nói ra cái điều mỉa mai ấy.

- Thế có nghĩa là . . . ?

- Nghĩa là chị nên đi đi ! – Kim đáp khô khốc.

Thiếu phụ giật mình đứng lên, rồi từ từ bước ra khỏi phòng trong khi cặp mắt vẫn dán chặt vào người anh đầy vẻ áy náy, xôn xang.

Kim bỗng bật dậy, lao theo, gọi chị quay lại.

* *

Ngay sau khi bộc lộ thân thể người thiếu phụ để trải khăn mỗ lên, Kim đã xúc động sững sờ đến mấy giây. Anh xấu hổ và mất bình tĩnh. Cái nốt ruồi nâu sẫm ở gai chậu bên phải ấy, cái sẹo mổ ruột thừa sai quy cách ấy, nổi bật lên trên làn da trắng mịn của người thiếu phụ ba mươi một tuổi. Chúng lộ ra bất ngờ, nhảy tung lên tóm lấy anh cười hả hê. Dường như lâu nay chúng vẫn săn đuổi Kim, và bây giờ đã bắt được anh. Chỉ tình cờ thôi!. Tất cả chỉ là tình cờ. Nhưng nào ai biết được đằng sau nó là cái gì.

Hôm ấy, đã lâu lắm rồi, mọi việc đang sẵn sàng. Con dao mổ đang ở trong tay anh. Nhưng thay vì cúi xuống đặt mũi dao đúng vào nơi quy định giữa lỗ tròn của tấm khăn mỗ trắng loá, thì anh lại bất giác nhìn lên khuôn mặt bệnh nhân. Cô gái hai mươi tuổi, đẹp như thiên thần. Vàng trán cao phẳng lặng như một doi cát trắng tinh khôi, mắt nhắm nghiền, ngực thở phập phồng. Một ý nghĩ bỗng thoáng qua: “ Không biết hiện giờ cô ta đang ở đâu? Cô ta đang mơ thấy gì? “. Lập tức tay anh run lên, một cảm giác rờn rợn lan đi toàn thân, và thay vì rạch một đường dao thẳng góc ngang qua điểm Mac-Burney, anh lại rạch chệch ra ngoài đến mấy xăng-ti-mét. Anh đã xấu hổ đến chín người trước các nhân viên phụ mổ hôm ấy.

Đường dao đầu đời của anh đã diễn ra như thế. Một khởi đầu mang nhiều dự báo. Anh đã từng mổ, từng xẻ banh cả trăm cái xác mà chẳng thấy ghê rợn gì cả. Nhưng khi tiếp cận với những thân xác đang nóng hổi sự sống, mọi việc lại không đơn giản. Những ca tiếp theo, anh đã cố hết sức để cho tay khỏi run, đường dao khỏi lệch, nhưng điều ấy cứ như trượt đi trên vết xe đổ không gượng lại được. Nhiều lúc tưởng phải bỏ nghề.

Anh cứ gặp lại ở mỗi cơ thể cái cảm giác xấu hổ rờn rợn đến đau đớn ấy. Dường như chính anh đang nằm đó, trần truồng và bị xẻ banh ra như cái túi da đầy máu me gớm ghiếc. Và cứ thế mà anh run tay, không tài nào khắc phục được.

Sau khi ra viện, cô gái tìm đến anh với nụ cười bên lên:

- Em đến cảm ơn anh! – Cô ta nói nhỏ nhẹ - Vậy mà . . . em sợ chết đi được!

- Chuyện bình thường, có gì mà cảm ơn! – Anh nói với vẻ khó chịu.

- Anh thì quen với những chuyện ấy rồi! – Cô đỏ mặt lúng túng - Mấy nhỏ bạn lớp em biết anh đồ thủ khoa đấy! Thật . . . em không thể hình dung ra được lúc ấy em như thế nào. Chắc là . . . xấu hổ lắm! Anh . . . anh là người đầu tiên và duy nhất . . . – Càng nói cô càng lúng túng – Không hiểu sao em cứ . . . cứ cảm thấy . . .

Cô mím môi, đỏ mặt, nước mắt cứ ầng ầng ra đầy về tức tối, xấu hổ. Kim bực mình nhớ lại ca mổ. Rồi anh cúi đầu làm thinh. Cô bé đưa tay chùi nước mắt, nhoen miệng cười, ánh mắt loé lên sự tinh nghịch. Cô tò mò ngắm nghía Kim, nói huyền thuyên đủ mọi chuyện trên đời. Nhìn cô gái xinh đẹp, trong trắng như con chim vành khuyên đang cất tiếng hót, Kim lại nhớ tới khúc ruột thừa viêm tấy lên với những quai ruột hồng hồng trơn tuột giữa những ngón tay.

Buổi sáng Chủ nhật, Kim trực. Cô gái mang đến cho anh một tập thơ chép tay. Trước đó nửa giờ, một bệnh nhân đã chết dưới tay anh. Anh cúi kính nhét tập thơ vào ngăn kéo sau khi cảm ơn và hứa với cô là sẽ đọc. Kim vừa bước ra hành lang thì một đám đông ủa đến.

- Quân giết người! Đánh vỡ mặt nó ra!

Một người nào đó la lên. Rồi hàng chục quả đám tới tấp giáng xuống đầu, mặt Kim. Anh ngã xuống. Một người túm ngực áo, xốc anh đứng dậy rồi quai bựt bựt vào mặt anh. Anh lại đổ xuống. Lũ thú dữ dày xéo lên người anh, ra sức cắn xé. Cô gái hét lên khùng khiếp, xiu ngay tại cửa. Tiếng súng của người bảo vệ nổ chát chúa. Đám người dân ra, lẫn đi như bầy chuột. Kim nằm bất động trên nền gạch, máu miệng máu mũi chảy ra thành dòng. . .

Hôm sau Kim tỉnh lại, cay đắng nhục nhã và căm uất. Chợt nhớ cô gái với tập thơ chép tay, anh dẫu mặt vào tường nằm khóc. Bệnh nhân ấy đã chết dưới tay anh, nhưng rõ ràng không phải do anh. Anh ta bị gãy xương đùi kín nhưng tuyến dưới không phát hiện ra. Khi được chuyển đến chỗ anh, chỉ năm phút sau anh ta chết vì đứt động mạch đùi chảy máu trong. Nhưng bệnh nhân là con trai của một quan chức đương quyền. Mọi việc thế là coi như đã giải quyết thoả đáng. Những vết thương liền sẹo trên mặt, nhưng tim anh tiếp tục rỉ máu.

Một tháng sau khi hồi phục, Kim vẫn không sao cầm dao lại được. Bây giờ không còn cảm giác ghê rợn, mà là cái gì tựa như cơn say. Hề thấy máu là người anh nóng hực lên, mắt nẩy đom đóm, con dao mờ găm gùr cứ chồn vờn chực xoáy tít như lưỡi cày vào bụng bệnh nhân. Đúng lúc ấy cô gái lại đến, với một giỏ trái cây. Cô thối thối nhìn Kim:

- Anh dùng trái cây nhé!

- Không cần đâu! – Kim xấu hổ, nói cộc lốc.

Về mặt hầm hầm của anh khiến cô bé phát hoảng. Cô chỉ kịp đặt cái giỏ xuống đất, nhìn anh chằm chằm:

- Thôi em về!

Cô gái bước thụt lùi ra cửa, mắt dán chặt vào mặt Kim. Cô ta đi rồi mà Kim vẫn chưa thoát khỏi đôi mắt ấy. Đôi mắt dịu dàng mà buồn đến khắc khoải, làm Kim phải ôm mặt nức lên. Trong đáy sâu u uất của tâm hồn anh, đôi mắt ấy lấp lánh như vì sao xa tít trên nền trời đêm. Nó như xa mà gần, như ấm áp mà lạnh lẽo, như nhắc nhở mà lãng quên. “Chúc anh vượt qua được những khó khăn ban đầu!”, ký tên: “Bệnh nhân đầu tiên của anh!”. Mẩu giấy nhỏ nhét dưới đáy giỏ trái cây thẹn thùa thốt ra những lời tình quái. Nó như mũi kim chích vào da thịt khiến Kim giật nảy người. Nhưng điều ấy đã giúp anh lấy lại được thăng bằng trong bước khởi đầu. Từ đó, cô gái không đến nữa. Kim hoài công mong đợi. Anh cảm thấy đã đánh mất một cái gì tựa như ánh sáng của mắt mình. Nỗi giá lạnh phủ lên tâm hồn anh từ đó.

Và cuộc sống vẫn cứ trượt đi . . .

- Ê! Bác sỹ! Bác sỹ mổ bỏ!

Con trai của bà bệnh nhân, đã bước ra gần tới cổng còn ngoái cổ lại nhẵn mặt làm trò khi với Kim. Hắn há mồm nhìn anh, cười hô hô. Kim nổi gai khắp người. Trong phiên trực, bà ta được gọi đến với chẩn

đoán của tuyến dưới: “ Bụng ngoại khoa! ”. Lập tức Kim ở bên giường bệnh nhân. Trước mắt, hay đúng hơn, ngay dưới bàn tay nhạy cảm của anh, rõ là một cái bụng ngoại khoa. Một ca thủng dạ dày! Anh nhanh chóng chuyển bệnh nhân vào phòng mổ cấp cứu. Người nhà bệnh nhân lo quẩn lên. Nhưng hội chẩn của phòng cấp cứu ngoại không nhất trí với anh. Họ nghĩ tới một cơn đau do loét dạ dày-hành tá tràng thông thường, và gọi trả bệnh nhân trở ra. Kim khám lại lần thứ hai, thứ ba, rồi cuối cùng đâm ra hoang mang, không tin vào khả năng chuyên môn của mình nữa. Và thêm một điều mới mẻ nữa là, anh không tin cả người bệnh lẫn căn bệnh của bà ta. Đêm ấy, Kim cứ nằm trằn trọc mãi, cảm thấy nhục nhã, xấu hổ cho chính mình, cho người bệnh ấy. Và anh day dứt nhớ lại ca mổ đầu tiên, nhớ cô gái xinh đẹp có ánh mắt dịu dàng, khắc khoải như ánh sao đêm.

Thật ra việc ấy chẳng có gì đặc biệt. Bệnh nhân giả vờ đau nhiều hơn để mong được sự quan tâm đầy đủ hơn của các y bác sỹ. Bà ta không có phong bì để lót tay họ nên đành chọn phương cách cổ điển này. Lòng tin vào đồng loại đành bỏ lại bên ngoài cổng bệnh viện, bà ta đem tính mạng mình phò thác cho lòng trắc ẩn và sự giả dối. Và cái anh bác sỹ hai mươi lăm tuổi ấy, với lời thề Hippocrate mang nặng trong tim và lòng tin ngây thơ vào con người, đã dễ dàng bị mắc lừa, đưa đến chẩn đoán sai lầm nhục nhã. Càng nhục nhã hơn khi anh đã tốt nghiệp thủ khoa, với số điểm thi ra trường cao nhất từ trước tới nay. Nhưng trong những phiên mổ của mình, Kim không còn run tay nữa, đã thể hiện đầy đủ tài nghệ của một bác sỹ thủ khoa. Anh chẳng còn xấu hổ, chẳng còn xúc động gì cả. Cuộc sống như dòng sông chảy xiết, cứ thân nhiên xói mòn những bờ đất, mà chẳng hề biết rằng chính từ đó, mạch nước đầu tiên đã chảy ra. Những xót xa, day dứt trước cơn đau của đồng loại cứ sụt lờ dần. Mọi người bệnh đều trở nên khả nghi. Bệnh tật của họ chẳng khác những món hàng giả được bày bán ngay trong các cửa hàng quốc doanh. Người nông dân giả vờ để lấy cơ khát nợ nộp khoán, hoặc xin chuyển ngành nghề lao động. Anh công nhân giả vờ để được nghỉ mấy hôm, chạy một mách hàng béo bở. Người giáo viên giả vờ để lên rừng kiếm mấy bó củi mà vẫn được ăn lương. Gã thanh niên giả vờ để trốn nghĩa vụ quân sự. Bà hàng xóm giả vờ để bắt vạ kẻ đánh nhau với mình. . . Và người thầy thuốc cũng giả vờ nhúu mày lo lắng bên giường bệnh nhân, để rồi vừa quay lưng đi đã nghĩ cách cho họ biết địa chỉ nhà riêng của mình, tính xem với con bệnh này có thể kiếm chác được bao nhiêu. Cả cuộc sống trở nên dối trá trong cái công thức “ thuận mua vừa bán ”, và lòng nhân ái cũng ngày càng đặc đỏ theo với vật giá. Kim cũng là ông chủ mỗi ngày mỗi lên giá món hàng tài năng của mình. Đó là cách để cân đối thu nhập với những món chi tiêu mỗi ngày mỗi đắt của cái chợ đời. Một phương cách để tồn tại.

Anh trở nên ghẻ lạnh, thờ ơ và đáng ghét. Nỗi buồn chán tăng dần theo cuộc sống ngày càng khó khăn, càng đáng nguyên rủa như chiếc xe đạp có cái khung làm bằng tôn lợp nhà đã khiến anh suýt phải gãy cổ hôm nào. Đồng lương bác sỹ chỉ sống được nửa tháng. Một trăm đồng bồi dưỡng cho mỗi phiên trực đêm được trả vào cuối tháng thì đủ mua được nửa tách cà phê. Còn lại phải tự nuôi sống mình bằng cách rúc rĩa trong những túi tiền được may bằng vải liệm xác của bệnh nhân. Mỗi buổi sáng, với cái dạ dày lép kẹp, Kim thối thòm còng lưng trên chiếc xe đạp hàng mã để đến bệnh viện với ý nghĩ là mình đang đi trả nợ cho nửa tháng sống bằng đồng lương, và thấy rõ sự tồn tại vô nghĩa của chính mình. Trong khi đó, với tất cả sức mạnh của cái mà người ta gọi là trách nhiệm, nó gần với bạo lực hơn là lương tâm, anh bị buộc phải làm việc như cái máy. Bất cứ lúc nào họ cũng có thể đến đập cửa anh thỉnh thịch. Không cần biết anh đang dở dang bữa ăn muộn, đang chấp chờn giấc ngủ khuya. Họ sợ hãi thất thần dưới chân anh, van xin được cứu giúp. Và cũng chính họ bao vây đập phá nhà anh, đòi giết anh chỉ vì người thân của họ đã chết dưới bàn tay không thể vượt nổi giới hạn con người của anh. Anh chán ghét và sợ hãi, lẩn tránh họ. Anh thần nhiên trước những khuôn mặt đau đớn vật vờ. Anh hã hê treo cao cái ưu thế thầy thuốc. Và hơn lúc nào hết, bàn tay cầm dao mổ của anh cũng trở nên chính xác đến kinh ngạc. Anh mổ như làm trò ảo thuật. Đối với anh, luôn luôn chỉ một đường dao, không bao giờ đi lại lần thứ hai, không bao giờ vượt quá cái giới hạn cần thiết. Một đường dao qua da và mô liên kết. Một đường dao qua bó cơ. Một đường dao qua màng bụng. . . Mũi dao của anh giờ đây cũng dừng dừng, lạnh lùng như chính tâm hồn anh vậy.

Càng lún sâu, càng ngập lặn trong nỗi cô đơn buồn chán bao nhiêu thì tài mổ của anh lại càng nổi tiếng bấy nhiêu. Hầu hết bệnh nhân đều mong được anh mổ. Họ coi anh chẳng khác một Thượng Đế toàn năng. Và vị Thượng Đế toàn năng ấy lại chẳng biết mình đang biến thành một thứ quỷ quái gì nữa.

Và cuộc sống vẫn cứ trượt đi . . . Con dao mổ ngày càng sắc lạnh, lạnh cả bàn tay, lạnh cả khối óc, con tim của người cầm nó. Nó đã được mài bén trên những tảng băng, nó luôn lách tồn tại trong dòng đời đổi trúa. Nó hấp thu khí lạnh của băng, nó cướp sự bén ngọt của đổi trúa. Và giờ đây, nó cheo leo cô độc trên tột đỉnh tài năng và lòng kiêu ngạo.

Mười năm đã trôi qua, như chuyến tàu tốc hành vụt đi trong ký ức. Một tảng đá bỗng lù lù chắn ngang đường, và Kim bất ngờ chững lại. Một khối u ác tính đang từng giây, từng phút sinh sôi, lớn lên nhanh chóng trong quả thận phải của anh. Những tế bào ung thư ấy, nó chính là sự sống, nhưng kiêu ngạo, cuồng bạo không gì cưỡng nổi. Nó ngấu ngiến hết sinh lực của anh. Nó lớn phồng lên, tràn ngập khắp nơi như một thứ “ bột mì vĩnh cửu”. Khối u kết tinh của lòng kiêu ngạo, lạnh lùng ác nghiệt chẳng khác gì con dao mổ trong tay anh. Hàng triệu triệu tế bào kiêu ngạo ấy đang chẻ chén no say máu thịt của anh. Chúng nhai rau rầu những mô lành, những thần kinh, mạch máu. Chúng sinh sôi nảy nở, chia đàn, xâm chiếm những vùng đất mới để tiếp tục sinh sôi nảy nở. Những cơn đau quặn thắt do hàm răng của chúng ngoạm lấy đã bắt đầu dày vò Kim. Có lúc trong cơn đau, Kim chụp lấy con dao mổ, nắm chặt nó như cái phao cứu mạng. Nhưng rồi anh thần thờ ném con dao vào xô nhà. Anh quá biết lòng dạ đều cang của nó. Chẳng phải chính con dao mổ đã tạo ra những khối u ác tính ấy sao? Anh cầu cứu đến những ông thuốc phiện giảm đau. Nhưng rồi anh lại tự khinh bỉ mình. Chúng cũng là những thứ hàng giả, đánh lừa sự yếu đuối cả tin. Chúng đem đến sự thanh thản giả tạo chốc lát, thứ lòng tốt của những tên chủ nô, để rồi cơn đau độc ác lại bùng lên sau đó, dữ tợn hơn. Anh nhiều lần sẫm se, ngắm nghía con dao mổ và tự hỏi: “ Mổ ư ? Cắt bỏ ư ?”. Nhưng rồi được bao lâu ? Tế bào ung thư đã lan tràn khắp nơi. Nó không còn khu trú trong thận phải nữa. Lòng kiêu ngạo lạnh lùng đang ngự trị cả thế giới. Nó cười cợt thách thức con dao mổ. Sức mạnh của nó là vô địch. Nó là sự sống sỗ lồng, là bản năng nguyên thủy. Vì một duyên cớ nào đó mà bản năng đã lên cơn phản nộ. Huỷ diệt nó là huỷ diệt sự sống. Kim cay đắng hiểu ra rằng lâu nay, con dao mổ trong tay anh cũng chỉ là một tên vô nhân. Vậy mà anh đã tự hào, đã kiêu ngạo vì nó. Nó chỉ biết cắt bỏ, và cắt bỏ lạnh lùng. Nó tạo ra những con người có cái dạ dày làm bằng khúc ruột non, có quả tim đầy sẹo với những lá van giả tạo bằng chất dẻo chẳng hề biết rung động khi dòng máu nóng xoáy qua. Nó đẩy ra đường phố những kẻ què cụt, nhảy bằng hai tay như cóc, trườn đi như rắn . . .

Anh đã bị một sức quyến rũ đầy ma lực từ phía con dao mổ. Nó vẫn như chiếc đĩa thần đầy quyền năng. Nhưng giờ đây, khi cầm nó lạnh buốt trong tay, với lời cảnh tỉnh từ cơn đau âm ỉ trong thận phải của mình, Kim thấy rõ sự biền lận đáng tởm của nó. Anh đã từ chối lên bàn mổ để cắt bỏ khối u thận. Anh muốn được chết như một con người nguyên vẹn.

Thế nhưng bây giờ, Kim lại đứng đây, với người thiếu phụ này, cũng vàng trán ấy, cũng đôi mi khép chặt, ngực thở phập phồng. Cô ta đã biến đi hơn mười năm, đã lấy mất của anh chút lửa ấm trong lòng, giờ đang thêm thiếp nằm đó phó thác sinh mệnh cho anh. Em đang mơ thấy gì, mà bí ẩn thăm sâu như giấc mơ hạnh phúc? (*) Đường như chẳng có gì thay đổi. Thời gian như đã chết. Tất cả đã dừng lại, đã hoá đá ngay ở cái khoảnh khắc sinh động nhất của cuộc sinh tồn. Khoảnh khắc đậm đặc trước lúc bản năng bùng vỡ. Hơn mười năm! Mọi điều phù phiếm đều đã bốc hơi trở về với hư vô. Dòng sông được cô đặc, khô quánh lại với cái tinh chất cốt lõi của nó. Chính lúc này đây, Kim đang đối diện với chính mình, còn đang ngờ ngàng với khuôn mặt lông lá quái đản của mình. Anh lại cầm dao mổ, và nó cứ run lên trong tay anh.

(*) Thơ Võ Kim Ngân.

* * *

- Anh sao thế? – Bác sỹ Hùng, người phụ mổ với Kim, chợt ngừng tay ngừng lên hỏi.

- Không!

- Anh mệt à? Tôi đã bảo mà! – Hùng lo lắng nhìn anh, rồi nói tiếp - Lẽ ra anh không nên đứng một ca nặng nề như thế này!

- Không sao! Đó là việc của tôi. – Kim cố giữ bình tĩnh đáp, và thấy tiếc là đã không uống một cốc rượu như vẫn thường làm trước khi mổ.

- Tất nhiên, ngoài anh ra chẳng ai dám mổ một ca như thế này! – Hùng nhanh tay nhét gạc vào khoang bụng bệnh nhân, rồi nói tiếp – Cô ta chỉ tin ở anh! Hình như trước đây một tay nhai nhép nào đó đã làm cô ta hú vía với cái ruột thừa viêm của mình. Nên lần này cô ta rất sợ!

- Ai lên bàn mổ cũng sợ cả!

- Tất nhiên! Toàn dao với kéo mà ly. Có phải vì vậy mà anh đã . .

- Thôi đi! – Kim gắt - Kẹp cái mạch này lại! Cẩn thận, đến nơi rồi, xem này! . . .

Bằng một động tác gọn gàng, Kim bộc lộ toàn bộ khối u đã lan hết cả tử cung và buồng trứng của bệnh nhân. Một khối thịt nham nhở đỏ lói, choán gần hết ổ bụng. Phần bụng dưới của thiếu phụ bị ban ra toang hoác, trông trơn trợt tội nghiệp. Cô y tá tiếp dụng cụ bằng nhấm mắt, khẽ rung mình ghê sợ. Phòng mổ im phăng phắt. Cái bụng toang hoác đỏ lóm ấy như một trung tâm điêm, từ đó sự sống phập phồng theo nhịp thở của bệnh nhân cứ khắc khoải gợn lên từng đợt sóng bàng hoàng, lan rộng ra mãi trên bề mặt sững sờ chết lặng của gian phòng. Vòng sáng cực mạnh toả xuống từ chùm đèn mổ, khiến mọi thứ trở nên trắng bệch, mờ dần. Tấm khăn mổ loang máu đỏ tươi. Bụng người thiếu phụ lõn nhõn u cục, đầm đìa máu me. Nó như muốn nói điều gì với thế giới này? Bàn tay Kim bỗng run bần bật, rồi dờ ra bất lực. Anh ngược nhìn người phụ nữ. Đôi mắt mệt mỏi của anh bỗng sáng ra nỗi buồn vô hạn. Anh đang cheo leo trên bờ vực của sự sống chết. Anh đang đi trên sợi dây mỏng manh của tình yêu và tuyệt vọng. Anh hụt chân trong nỗi bơ vơ hồng hoang nguyên thủy của loài người kể từ khi bước chân ra khỏi vườn

Địa Đàng. Tại sao mình lại mổ cho cô ta nhỉ? Một khối u đã quá muộn! Phải chăng một lần nữa mình lại sai lầm? Cũng với cô ta, cũng trên tấm thân thể như được đúc bằng ngọc thạch này? Mình đã cố gắng một cách vô vọng để tìm lại mình! Mình còn hy vọng điều gì nữa? Tình yêu? Hạnh phúc? Mười năm như đồng tro tàn! Mình đã quyết định cầm lại dao mổ, không phải như cứu cánh, mà là phương tiện để làm sống lại nỗi đau muôn thuở chẳng?

- Thế nào? – Hùng nhìn anh, chờ một quyết định.

Nhưng Kim không thể quyết định ngay được. Trước đây thì anh cắt bỏ, thậm chí cắt bỏ, mà chẳng hề băn khoăn, day dứt. Nhưng giờ đây điều ấy còn có nghĩa gì. Đôi mắt đang nhắm nghiền kia, vẫn lấp lánh xôn xang trong lòng anh. Và cái nốt ruồi nâu ở gai chậu bên phải kia, cái sẹo mổ quái ác ấy, nó muốn nói với anh điều gì về tình yêu và khát vọng vĩnh cửu. Chỉ tình cờ thôi! Nhưng tại sao nó lại đến với anh ngay lúc này, cái lúc mà anh sắp đổi vai? Người cầm dao mổ sắp bước lên bàn mổ. Kẻ phán xét sắp bị đưa ra phán xét . . . Vâng, anh sẽ mổ cho em. Anh sẽ cắt bỏ cái khối u khôn kiếp ấy. Em đừng lo! Rồi em sẽ bình phục, em sẽ sống, sẽ xinh đẹp mãi mãi. . . . Em xấu hổ quá! Ai lại nằm tênh hênh ra đây cho người ta . . . Em chỉ tin tưởng anh, một mình anh thôi. Chỉ mình anh là có quyền làm thế thôi! Anh đã làm thế rồi mà !. . . Anh chưa lấy vợ ư? Anh thay đổi nhiều quá! Em tưởng anh đã xua đuổi em . . . Anh chưa bao giờ xua đuổi em. Em đã làm anh xúc động sâu sắc . . . rồi bỏ đi đâu biệt tăm?. Anh đã đợi em hơn mười năm rồi. Anh luôn hy vọng em sẽ trở lại. Anh đã tìm em khắp nơi. Anh đã mòn mỏi, tuyệt vọng . . . Đây, vợ anh đây, là con dao mổ này đây em biết không! Mà sao em vẫn chưa lập gia đình? Thời gian qua em làm gì, ở đâu . . . ? Vâng, em đã cố nhưng không yêu ai được nữa. Vì anh mà em không còn yêu ai được nữa, anh có biết không? Nhiều lần em đã cố . . . Anh ơi! Anh đúng là kẻ huỷ diệt! . . .

- Muộn quá rồi! – Kim nói với kíp mổ - Ít hy vọng lắm! Mạch, huyết áp bao nhiêu?

Kim hỏi cho có hỏi. Bởi giờ đây, anh chẳng còn bận tâm đến bất cứ điều gì nữa. Anh đã đến địa ngục rồi.

- Cho máu! Điều chỉnh Oxy! – Kim nói lạnh lẽo.

- Cắt chứ? – Bác sỹ Hùng nóng nảy hỏi.

- Phải cắt thôi! – Kim nói chậm rãi, tự dằn vò mình - Hừ, lại cắt! Thôi được, chúng ta chơi bài ngựa, được ăn cả ngã về không. Đù má! Buộc động mạch lại! Bông gạc đâu . . .

Nổi im lặng bỗng thắm sâu, hun hút như đuối sức. Những âm thanh rất khẽ, khẽ đến nỗi chỉ cảm nhận được bằng mắt chứ không thể nghe bằng tai. Những tiếng thét âm thầm của những tế bào bị cắt lìa sự sống.

- Vĩnh biệt tình yêu! Vĩnh biệt hạnh phúc của em! – Kim buông một câu chua chát rồi ném tất cả những thứ đã cắt vào một cái xô đang há mồm chờ sẵn bên cạnh. Anh thấy buồn nôn khi liên tưởng đến một tay mổ thịt đang cắt cái bầu dục lợn.

Kim tiếp tục cắt, và cắt. Chiếc kéo trong tay anh mở to cái mồm hau háu, man rợ, sáng ngời ánh thép. Con dao mổ cười khùng khục, lượn lờ qua lại mọi ngõ ngách u buồn của kiếp người mà ở đó, những đam mê, những khát vọng vươn tới cái đẹp vĩnh cửu không ngớt dầy vò Kim.

- Dòm! Dòm tất tật! Vẩn minh quái gì mà chỉ biết cắt với cắt. Hừm! Làm như con người ta sinh ra là để được cắt bỏ dần. Lương y như đồ tể, ha ha! . . . Ôxy, ôxy! Máu đen quá! Làm ăn thế hả? – Anh ngẩng lên quát tay kỹ thuật viên gây mê.- Đầu óc để đâu vậy?

Căn phòng lại chìm trong im lặng. Mọi việc vẫn diễn ra tuần tự tốt đẹp. Không ai nói một lời. Toàn thân Kim lạnh lẽo, hần học trong nỗi cô đơn khô khốc. Có cái gì vừa mới nhói lên trong thận phải của anh. Anh đau đớn. Con khát thiêu cháy cổ họng. Hai bàn tay anh vẫn thoăn thoắt khâu lại từng mạch máu, từng dây chằng, từng lớp cơ. Động tác nhuần nhuyễn chính xác đến kỳ lạ. Dường như các ngón tay của anh đều có mắt. Chúng biết thọc sâu vào chỗ nào, tìm gì trong cái mớ thịt đỏ lôm bôm nhùng nhằng ấy, biết luồn lách đường kim mũi chỉ ra sao. Chúng như những tên thợ được chuyên môn hoá. Chúng thoát khỏi sự kềm chế, chỉ huy của khối óc. Chúng đang làm chủ. Chúng nhảy múa, cười cợt thỏa thuê. Chúng ngụp lặn chơi trò cút bắt, đuổi theo các dây chằng, mạch máu, đường gân. Chúng lôi cổ từng thứ lên, sắp xếp chắp nối lại, phục hồi sự sống cho nó. Kim như người ngoài cuộc, đang bàng quang theo dõi mười tên thợ mặc đồng phục cao su màu ngà đã được huấn luyện thuần thục của mình làm việc. Mồ hôi anh rỉ ra như sương đọng trên băng. Bỗng anh rùng mình.

- Ông chủ đi chơi đi! Chúng tôi đã cắt lọc không chê vào đâu được. Chúng tôi đã bóc tách hết các chỗ dính, đã cắt không còn một cái nựa nào. Ông chủ muôn năm! - Mười ngón tay cắt giọng mơn trớn anh - Từ lâu rồi, chúng tôi mới lại được ăn uống một bữa thỏa thích như thế này!

- Ừ! Cứ ăn cho no, uống cho say đi! – Kim hần học với chính mình – Đây là bữa tiệc cuối cùng của các bạn đây!

Căn phòng tan biến trong nỗi im lặng đậm đặc.

- Tuyệt! Cứ như là máy ấy! – Bác sỹ Hùng suýt soa nói với kíp mổ – Đúng là một tay mổ thần kỳ! Dao la-de cũng không bằng!

Những cặp mắt chăm chú nhìn đôi tay thoăn thoắt của Kim lộ rõ sự thèm thuồng, thán phục. Họ có biết đâu rằng Kim đang dốc cạn tinh hoa của mình vào ca mổ cuối cùng này để đổi lấy một điều. Nhưng giờ đây, điều ấy lại trở nên quá mong manh với sự thành công tuyệt vời của ca mổ.

- Bữa tiệc cuối cùng! Ăn cho no, uống cho say đi! - Mười ngón tay nhảy múa, cắt lời đồng ca vang vọng trong tâm thức Kim. – Ăn cho no, uống cho say! Ăn cho no, uống cho say! . . .

Mắt Kim mở to, đỏ ngầu. Dường như nó cũng đang no máu người. Căn phòng đu đưa như chiếc đu quay.

- Thôi nghỉ đi! – Anh bảo mười tên thợ mặc đồng phục của mình – Đóng thành bưng lại!

- Ăn cho no, uống cho say! Ăn cho no, uống cho say! – Chúng vẫn tiếp tục nhảy nhót lặp lại điệp khúc vô tận ấy. Chúng không nghe anh nữa. Giờ đây chúng có cuộc sống riêng. Chúng suy nghĩ và hành động theo bản năng nguyên thủy của mình. Chúng đang nổi loạn. Một cuộc nổi loạn khủng khiếp chưa từng có trong lịch sử loài người.

- Dừng lại! Dừng lại! Quân khát máu! – Kim hét âm thầm trong cổ họng, đau đớn, tuyệt vọng.

Đúng lúc ấy, bác sỹ Hùng bỗng giật hai cánh tay anh ra, giữ chặt.

- Anh làm gì vậy? – Hùng kêu lên sững sốt - Muốn giết bệnh nhân à? Trời ơi! Nhanh lên . . .

Nhưng điệp khúc vẫn vang lên nhức nhối trong đầu Kim. Căn phòng bỗng chật ních những ngón tay. Chúng vẫn tiếp tục nhảy nhót. Chúng lượn lờ tiến lại, đầy máu me, rồi bấu chặt lấy cổ họng Kim. Anh thét lên hãi hùng, ngã nhào ra khỏi ghế.

- Ăn cho no, uống cho say! Ăn cho no, uống cho say! . . .

Lúc nhúc những tên thợ đầu trọc, đồng phục màu ngà bóng loáng, đầm đìa máu me. Chúng quay cuồng nhảy nhót với vô số những người có hình thù quái đản. Những thân thể bị cắt cụt bốn chi, trườn lên như rắn, hoặc cong người búng đi như con sâu đo. Những kẻ không còn thận, không còn dạ dày. Những người đeo trái tim lợn lũng lảng trước ngực. Phụ nữ thì phanh ngực với đôi vú bị cắt sát sạt, lộ xương sườn trắng hếu. Cô gái xinh đẹp với cái bụng dưới bị mở phanh toang hoác, trống rỗng như cái vỏ bầu khô. Toàn bộ bộ phận sinh dục của cô ta vừa bị Kim cắt bỏ . . .

Kim mê hẩn, không còn biết gì nữa .

* *

Thiếu phụ ấy có thể chết, có thể sống và sống được bao lâu là tùy ở lòng nhân ái của bạn đọc. Nhưng điều ấy chưa phải là quan trọng nhất.

Còn Kim, người ta bảo rằng anh đã bị một cơn cao huyết áp cấp tính do khối u thận gây ra. Điều ấy chưa hẳn đã đúng!

Về mặt khoa học, thì ca mổ đáng được đưa đi báo cáo trong các hội nghị quốc tế về chuyên đề này.

Nhưng, có lẽ có một điều mà ai cũng mong muốn là, sau đó Kim sẽ vui lòng chịu lên bàn mổ để cắt bỏ khối u thận đi. Đó là giải pháp được chọn trong điều kiện hiện nay. Chúc anh may mắn!